

Om 5 år er det for sent!

Det var vi nogle, der sagde for 5 år siden.

<http://www.information.dk/comment/138729#comment-138729>

Verdensbanken indrømmer i dag, at det er for sent!

<http://www.spiegel.de/wissenschaft/natur/klimawandel-und-weltbank-einige-folgen-nicht-mehr-aufzuhalten-a-1004597.html>

Den menneskeskabte globale opvarmning er, hvad de første 1,8 grad angår, allerede sat irreversibelt på sporet. Konsekvenserne underminerer alt, hvad arten har kæmpet for, med sin patetiske jagt på succes.

De rigeste er blevet rigere i de spildte 5 år. De har raget til sig og smadret effektivt løs på livets betingelser siden. Det er sket under det moderne samfunds pladderoptimistiske hurraråb og den hellige økonomisk vækst for vækstens skyld.

<https://publications.credit-suisse.com/tasks/render/file/?fileID=5521F296-D460-2B88-081889DB12817E02>

Mennesket har bevist, at det kan overleve alt, men ikke, at det kan leve på de betingelser, der er blevet resultatet af dets syge kamp for overlevelse. På sin vej frem har det lært sig at overleve på de betingelser, der omgav det. Disse betingelser ændrer sig og forsvinder som følge af menneskets succes.

Mennesket har haft held med at overleve sine egne livsbetingelser. Arterne omkring mennesket forsvinder. Ressourcerne bruges op. Miljøet bliver ødelagt. Klimaet ændrer sig. Alt sammen er underminerende for livet selv og den økonomi, hvis indre nødvendighed som de succesadækvate idioter begrænser sig til at adlyde, når de udfolder sig uden at forstå noget som helst.

Mennesket har langt fra bevist, at det er i stand til at overleve på de betingelser, som er og bliver resultatet af dets patetiske kamp for overlevelse!

Problemstillingen anfægter de moderne succeskriterier i en grad, som de herskende kognitive kompetencer ikke omfatter. Problemstillingen afslører, at "succes ikke længere er succes, som succes var" og at menneskeheden ikke er klædt på til udfordringen.

Således taler man om at have råd til at løse problemerne, "som om" at de økonomiske værdier kunne erstatte det økonomiske systems mulighedsbetingelser.

Ingeniører, økonomer og politikere forstår som flest ikke, at deres mere traditionelle former for rationalitet og realitetssans er obsolet. De forstår ikke det irrationelle i den form for rationalitet og realitet, som er deres egen konstruktion, deres virtuelle verden, deres nedarvede reaktionsmønstre. De forstår ikke at deres jagt på økonomisk, teknisk og social succes er selvnegerende. De forstår ikke, at succes for den ene på markedets betingelser, er helt uforenelig med hensynet til livets betingelser og dermed en katastrofe for dem selv og andre på kort og længere sigt.

Det er realiteten. Realiteten er, at deres nødvendighed falder som deres virtuelle verden, at deres snak om at få råd til at redde livets betingelser vidner om et gigantisk kognitivt svigt over for den

langt højere nødvendighed. De orienterer sig, som om at økonomiske værdier kan erstatte livets og det økonomiske systems forudsætninger. Det kan de økonomiske værdier ikke. Derfor er deres konstruktion af en nødvendighed og realisme syg. Der er ikke plads til dem og deres realisme.

Paradokset vækker hele arven af traditionel immunologi til live. Det sker på trods af, at det sejrende immunsystem med dets patologi tegner et håbløst forældet sygdomsbillede.

Immunologien er udviklet til at identificere og bekæmpe det fremmede. Det udefra kommende, truende, fremmede. Men nu er det det moderne selv, der truer. Det er ikke det fremmede, der anfægter eller truer det moderne ude fra. Det er det moderne samfund, der truer sig selv med sine syge succeskriterier.

Klimaproblemet og andre miljøproblemer handler om det moderne selv, om dets omfang og indflydelse på sine egne forudsætninger.

Det drejer sig ikke om noget fremmed, der skal identificeres og bekæmpes som det fremmede, som det uciviliserede.

Den renoverede koldkrig er sat i verden for at fortrænge det moderne samfunds opmærksomhed fra det virkelige problem, det at det er det moderne samfunds syge kriterier for succes, som er problemet. Det gælder på begge sider af det hedengangne jerntæppe. Putin er os ikke anderledes på det felt.

Nej det er det moderne civile samfund i øst, vest, syd og nord, med dets gigantiske økonomiske volumen, sin teknologiske naturbeherskelse, dets juridiske systems sikring af det økonomiske subjekts ret til at negere sig selv, det politiske system, der lever af og på den selvnegerende succes.

Det er denne sejrende livsform med de 7,2 milliarder individer, der er blevet sit eget største problem. Evolutionen har ført det moderne samfund frem til en situation, som evolutionen ikke kunne have forberedt civilisationen på i sin kamp med det fremmede. Vi er uforberedte. Vi er kommet bag på os selv. Derfor har vi behov for at dæmonisere de fremmede, for at fortrænge opmærksomheden fra os selv, det at vi er det store dyr i åbenbaringen (mennesket har altid været sin egen største trolldmand i kognitiv forstand).

Det differentierede samfund med dets mange delrationaliteter omfattes ikke af nogen højere rationalitet eller overordnet fornuft. Gud er død og den skabte skaber, Google, har ikke løsningen på problemet. <http://www.arbejdsforskning.dk/pdf/art-199.pdf>

Det sociale menneske har sat mange former for rationalitet og formålmæssighed op for sig. Men ingen forpligtende rationalitet eller formålmæssighed har taget form og manifesteret sig i for samfundet i sin helhed.

Økonomisk vækst er f.eks. kun godt i nogle perspektiver, men ødelæggende for menneskehedens naturlige mulighedsbetingelser i almen forstand. Den indsigt er samfundet immunt over for, fordi det anfægter en markedsfundamentalisme, der nu overgår alle andre former for overtro i udbredelse og overbevisning. Troen på, at hvad der er godt for den ene, det er ikke bare godt for denne, men i det hele taget godt, står i vejen for erkendelsen af det store paradoks.

Magt er blevet afmagt, - ret er blevet uret, - rigdom har ført til fattigdom, - den politiske magt har mistet sin legitimitet, - videnskabelig sandhed bliver til løgn i medierne, fordi den er uforenelig med de herskende succeskriterier, - samfundets immunsystem, dets patologi, er blevet dets sygdom, - selvforsvar bidrager til helhedens selvnegering.

Situationen er så fundamentalt anderledes ny, at de traditionelle socialt oparbejdede spidskompetencer intet har at byde på netop her, hvor de i evolutionsteoretisk forstand har sejret ad helvede til.

Intet i historien har forberedt menneskeheden på denne "succes". Det er ikke det, vi har lært om i vor kamp for succes.

Det moderne samfund er blevet sin egen største udfordring og dets succes er blevet sin egen modsætning. Problemstillingen anfægter alt, hvad det moderne samfund tilstræber, dvs. hele paletten af moderne former for rationalitet har afsløret sig som ekstremt effektiv underminering af forudsætningen for en højere forpligtende rationalitet.

Individuel og social økonomisk succes betyder underminering af individets og det sociale økonomiske mulighedsbetingelser. Alligevel benægtes det, at det er selve de økonomiske bestræbelser, der fører til mangel, at den enes beslaglæggelse af begrænsede ressourcer gør, at alle andre udelukkes fra benyttelsen af dem, at forbruget af forgængelige ressourcer fører til, at der bliver færre af dem, osv.

For at få magten må de politiske magthavere bringe det budskab til torvs, som sælger. Derfor siger de alle, at de storforbrugende og storsvinende kan forbruge sig ud af de problemer, som de suverænt bidrager mest til af alle.

Dem, der har sværest ved at tro på løggen, er magtesløse. De bor på den sydlige halvkugle eller nærmere ækvator og ved hvor lidt de sejrændes sejr repræsenterer menneskeheden i sin helhed.

Jura:

Retfærdigheden, der centrerer sig om sikringen af det økonomiske subjekts ret til at oparbejde og forbruge de økonomiske mulighedsbetingelser, har mistet sin gyldighed, fordi den i praksis prioriterer subjektets ret til at smadre alle andres mulighedsbetingelser, i en orden der truer med at negere sig selv.

Videnskab:

Videnskabens mange landvindinger og tekniske anvisninger på naturbeherskelse har så mange utilsigtede og uheldige konsekvenser, at videnskaben ikke længere kan distancere sig fra det beherskede. Den genfinder sig selv og sin indflydelse som sin egen afmagt i alle de utilsigtede bief effekter, der er blevet det akkumulerede resultat af dens egne anvisninger på naturbeherskelse.

Politik:

Det politiske system og medierne sørger i ophøjet enhed for den herskende ordens italesættelse. Medierne er at sammenligne med organisationer og firmaer, hvis interesser er determineret af økonomiske og organisatoriske særinteresser, der er 100 % identiske med samfundets selvnegerende funktionalitet. De nægter systematisk at se sig selv som udtryk for den illegitime orden. Og jo mere de føler sig truet, jo mere rigide bliver de.

Samfundet i verden:

Det, vi ser i relation til problemstillingen, er et socialt immunforsvar, der på alle samfundets niveauer afslører sig som et patetisk og forældet overlevelsesforsøg. Samfundet forsvarer sig mere og mere rigtigt over for de selvskabte problemer, ”som om” der var tale om en ekstern trussel.

Problemstillingens karakter benægtes, omfortolkes, minimeres, forsøges integreret som forenelig med de herskende succeskriterier,

- ”som om” det ikke netop var det moderne samfund, dets succeskriterier og måde at definere og søge løsninger på, der var blevet dets eget største problem,

- ”som om” det politiske system havde magt og selvstændig vilje til at løse problemerne,

- ”som om” afmagten over for effekterne ved naturbeherskelsen kunne overvindes med mere naturbeherskelse,

- ”som om” vækstens utilsigtede virkninger, mangelen, kunne afskaffes ved de riges forbrug,

- ”som om” de sejrende ikke for længst var afsløret som de største bidragydere til det truende nederlag osv.

Kun dette ”som om” er ikke noget ”som om”.